

VI.

Прости се съ него, отъ тогава
 Минаватъ тъмни времена...
 Все сжща скръбъ я притеснява,
 Тя вижда въ сѣне знамена!
 И слуша съ странно уповане
 За него всѣка нова вестъ;
 А всѣки подвигъ въвъ предание
 Повтаряше народъ злочестъ!...

А духъ неудържимъ бѣ той
 Израсълъ въ волния покой
 На този край, за който смело,
 Той збра дружина и начело
 Обхвана мрачнитѣ гори,
 Кждѣто свобода цари,
 Кждѣто хората сж волни
свободни со што
 Красиви, гиздави орли!...

И спомни тя свирепа нощъ
 Бѣсенѣ бурята навънъ,
 А дворѣтъ пѣленъ, като въ сѣнь
 Съ тѣлпа народъ, не влезли още